

בבית המשפט העליון

רע"פ 2976/18

לפני: כבוד השופט א' שהם

המבקשת: לורי שם טוב

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו, מיום 25.2.2018, בעפ"ג 29531-02-17, אשר ניתן על ידי כב' הרכב השופטים: ר' בן-יוסף; ש' יניב; ו-צ' גורפינקל – שופט עמית

בשם המבקשת: עו"ד יהונתן רבינוביץ

בשם המשיבה: עו"ד אפרת גולדשטיין

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (כב' הרכב השופטים: ר' בן-יוסף; ש' יניב; ו-צ' גורפינקל – שופט עמית), בעפ"ג 29531-02-17, מיום 25.2.2018. בגדרו של פסק הדין, נדחה ערעורה של המבקשת על הרשעתה בדין, אך התקבל חלקית ערעורה של המבקשת על גזר דינו של בית משפט השלום בתל אביב-יפו (כב' השופט ש' בקר; כב' השופט ר' פרי, בהתאמה), בת"פ 54376-12-14, מיום 24.1.2016; ומיום 2.1.2017.

רקע והליכים קודמים

2. נגד המבקשת הוגש כתב אישום מתוקן לבית משפט השלום בתל אביב-יפו, המייחס לה החזקת נכס חשוד, לפי סעיף 413 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); פגיעה בפרטיות, לפי סעיף 2(5) לחוק הגנת הפרטיות, התשמ"א-1981 (להלן: חוק הגנת הפרטיות); ואיומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין. המבקשת זוכתה בבית משפט השלום מהעבירות שעניינן החזקת נכס חשוד ואיומים, ועל כן ייסקרו

עובדות כתב האישום הצריכות לעניין עבירת הפגיעה בפרטיות, שיוחסה למבקשת. מעובדות כתב האישום עולה, כי ביום 16.5.2014, פרסמה המבקשת, בעצמה או באמצעות אחר, צילום דפי חשבון בנק של מר יוסי סילמן, מנכ"ל משרד העבודה והרווחה דאז (להלן: המתלונן) ותוכן מכתב הנוגע לדו"חות חניה שלו (להלן: המסמכים), שלא נועדו לפרסום והשימוש בתכנם נעשה בלי רשותו של המתלונן או כותב המסמכים (להלן: הפרסום). הפרסום נעשה באתר אינטרנט אותו החזיקה וניהלה המבקשת באותה תקופה. עוד נטען, כי הפרסום נעשה על רקע ניהול הליכים משפטיים ביוזמתה של המבקשת אל מול משרד העבודה והרווחה, בין השנים 2010-2014, ולאחר שילדיה של המבקשת הוצאו ממשמורתה; ובהמשך לפגישה בין המבקשת לבין המתלונן.

3. ביום 24.1.2016, הורשעה המבקשת, לאחר ניהול משפט הוכחות, בעבירה של פגיעה בפרטיות, וזוכתה מיתר העבירות שיוחסו לה, מחמת הספק. בית משפט השלום קבע, כי המבקשת פגעה בפרטיותו של המתלונן תוך הפרה של סעיף 2(5) לחוק הגנת הפרטיות, עת פרסמה העתקי מכתבים ביחס לדו"חות החניה של המתלונן; וכאשר אדם אחר פרסם מסמכי בנק אישיים של המתלונן, באתר של המבקשת, "באישורה הפוזיטיבי, ולמצער – מבלי שהסירה אותם משם". בית משפט השלום דחה את טענת המבקשת, לפיה עומדת לה ההגנה הקבועה בסעיף 18(3) לחוק הגנת הפרטיות, מאחר שבפרסומים יש "עניין ציבורי", דבר המצדיק את הפגיעה במתלונן. בית משפט השלום קבע כי:

"הניסיון המלאכותי, המעושה והמאולץ לקשור בין חובות רגילים של משק בית, ובכל מקרה – לא כאלה שאתה נדהם למקראם... למי שאמור לנהל תקציב ממשלתי נכבד – לא יצלח. לא עניין לציבור יש כאן, ובוודאי שלא הלימה בין משרתו של סילמן [המתלונן] לבין תוכן הידיעה".

עוד הוסיף בית משפט השלום וקבע, כי "אפילו שתאמר כי היה עניין כזה [עניין לציבור] – אין בו כדי להצדיק חיטוט במכתביו הפרטיים של איש, ופרסומם, בכלל זה – מנכ"ל משרד העבודה והרווחה".

4. ביום 2.1.2017, גזר בית משפט השלום את דינה של המבקשת, והשית עליה 10 חודשי מאסר על תנאי, למשך 3 שנים, לבל תבצע עבירה של פגיעה בפרטיות; ופיצוי למתלונן בסך 2,000 ₪.

5. המבקשת הגישה ערעור לבית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו, אשר נסב על הרשעתה בעבירה שעניינה פגיעה בפרטיות, ולחלופין על חומרת עונשה. ביום

25.2.2018, דחה בית המשפט המחוזי את הערעור על הכרעת הדין, בקובעו כי צדק בית משפט השלום, עת סבר "שלא היה בנסיבות כל עניין ציבורי בפרסום שפרסמה המערערת [המבקשת]. בפרסום הייתה פגיעה מהותית וממשית בפרטיות המתלונן, ולכן לא קמה לה [למבקשת] כל הגנה בדין, והרשעתה בעבירה על-פי סעיפים 2(5) ו-5 לחוק הגנת הפרטיות נכונה ומוצדקת".

אשר לערעורה של המבקשת על גזר דינה, דחה בית המשפט המחוזי את טענת המבקשת, לפיה עונש המאסר המותנה שהוטל עליה פוגע בחופש הביטוי שלה, בציינו כי "ככל שלא תעבור [המבקשת] על הדין ותפגע בפרטיותם של אחרים, תוכל לפרסם כל דבר". עם זאת, סבר בית המשפט המחוזי, כי "עונש מאסר מותנה שמשכו עשרה חודשים הינו ממושך יתר על המידה בנסיבות המקרה", וקבע כי המאסר המותנה יעמוד על 6 חודשי מאסר, למשך 3 שנים, לבל תעבור המבקשת עבירה על פי חוק הגנת הפרטיות.

בקשת רשות הערעור ותגובת המשיבה

6. בבקשה לרשות הערעור המונחת לפניי, משיגה המבקשת על הרשעתה בעבירת הפגיעה בפרטיות. המבקשת טוענת, כי במוקד הבקשה עומדת מחלוקת בעלת חשיבות משפטית וציבורית, בדבר "גבולות חופש הפרסום של עיתונאי המפרסם נתוני אמת". לשיטת המבקשת, חרף הפגיעה בפרטיותו של המתלונן, אשר נגרמה עקב פרסום המסמכים, עומדת לה ההגנה, הקבועה בסעיף 18(3) לחוק הגנת הפרטיות לפיו "היה עניין ציבורי המצדיק אותה בנסיבות העניין, ובלבד שאם הייתה הפגיעה בדרך של פרסום הפרסום לא היה כוזב". לגרסת המבקשת, המתלונן הינו דמות ציבורית בכירה, אשר שימש כמנכ"ל משרד העבודה והרווחה וניהל כספי ציבור במסגרת תפקידו, ועל כן היה עניין ציבורי בפרסום "התנהלותו הפסולה" של המתלונן, אשר נמנע מתשלום דו"חות חניה, עד כדי התראה לפני עיקולים. עוד עומדת המבקשת בכתב הבקשה על חשיבות הערכים של חופש העיתונות וחופש הביטוי, שאמורים למצוא את ביטויים בביקורת על נבחרי ציבור ועל פועלן של רשויות המדינה השונות.

7. בתגובתה, מבקשת המשיבה לדחות את הבקשה לרשות ערעור. המשיבה גורסת כי צדק בית משפט השלום, בקובעו כי אין בתוכן הפרסומים עניין ציבורי המצדיק פגיעה בפרטיות; וכי מדובר "בניסיון מעושה לקשור בין חובותיו הפרטיים (והמצומצמים) של המתלונן, להתנהלותו הציבורית". עוד טענה המשיבה, כי אין "במידע אותו פרסמה המבקשת כל תועלת ציבורית" כנדרש לביסוס ההגנה שעניינה פרסום הפוגע בפרטיות שיש בו עניין ציבורי. המשיבה הוסיפה וטענה, כי "לא רק שלא היה עניין ציבורי

בפרסומים, אלא שוודאי וודאי שלא היה בהם כדי לחייב את המבקשת לפגוע בפרטיותו של המתלונן שלא בידיעתו".

דיון והכרעה

8. כידוע, רשות ערעור "בגלגול שלישי" תינתן במשורה והיא שמורה למקרים חריגים, בהם מתעוררת שאלה משפטית כבדת משקל או סוגיה ציבורית רחבת היקף, החורגת מעניינם הפרטי של הצדדים להליך; או למקרים בהם מתעורר חשש מפני עיוות דין מהותי או אי-צדק שנגרם למבקש (רע"פ 4539/18 מסרי סחר ופיתוח בע"מ נ' מדינת ישראל (5.7.2018); רע"פ 3057/18 פלדמן נ' מדינת ישראל (20.6.2018)) לאחר שעיינתי בבקשת רשות הערעור ובנספחיה, הגעתי לכלל מסקנה, כי הבקשה אינה עומדת באמות המידה האמורות. המדובר בבקשה העוסקת בעניינה הפרטי של המבקשת, וזאת בלבד, ולא מתעורר כל חשש כי נגרם לה אי צדק מהותי או עיוות דין. די בכך, בכדי לדחות את הבקשה לרשות ערעור.

9. אציין, בבחינת למעלה מן הצורך, כי דין הבקשה להידחות גם לגופה. מקובלות עליי עמדתן של הערכאות הקודמות, לפיה פרסום מסמכים המעידים על אי-תשלום דוחות חניה, אותן צבר המתלונן, תוך ניסיון להציגם כמאפיינים את התנהלותו של המתלונן במשרתו הציבורית הבכירה, אין בו כל עניין ציבורי, כמשמעו בסעיף 18(3) לחוק הגנת הפרטיות. משכך, הפרסומים אינם חוסים תחת כל הגנה, לפי חוק הגנת הפרטיות, ונראה, אפוא, כי הרשעתה של המבקשת בפגיעה בפרטיות, בדין יסודה. אוסיף ואציין, כי אינני סבור שיש בהרשעת המבקשת, תוך הטלת עונש מאסר מותנה עליה, כדי לפגוע בחופש הביטוי שלה.

10. סיכומי של דבר, דין הבקשה להידחות.

ניתנה היום, ו' באב התשע"ח (18.7.2018).

ש ו פ ט